

Jeg var en weekend i Indre Troms. Mørketiden tok til den dagen jeg kom. Men bakken var nesten bar, snøen manglet. Følgende natt kom snøen, neste morgen var himmelen klar. Det var nesten fullmåne, frisk kulde i luften.

En ny Saivoklasse har startet i nord. Vi gjorde reiser til Rimfrostmannen og laget en seremoni for å knytte sjamantradisjoner sammen rundt et felles sentrum.

Første samlingen kom som sagt på stigende måne, og med et værskifte. Fra den hytta der vi holdt til var et enestående utsikt mot fjellene, Blåtind og andre badet i lys, mørketid til tross. Skinnende sto de i horisonten. Var de sjamanfjell eller?

På en reise til ett av dem kom fjellets ånd til syne for meg som en skinnende skikkelse. Det minnet meg om at noaidiene i tidligere tider samlet på fjell. Det ble regnet som sjamanens eiendom, ble arvet videre til etterfølgere. Det bodde og bor kraft i fjell ut over deres inspirerende form, og fjellene i Indre Troms er ruvende.

Saivo-fjell finnes inne i vanlige fjell, som at det finnes en indre landskap inne i vanlige landskap. Det er et landskap av en annen energi enn den energien som kan føles og sanses med de vanlige sansene. Det er et mytologilandskap av drømmestoff som utgjør sjamaens landskap.

Du kan møte fjellets ånd, noaidi gadze eller apu som det kalles i Peru om du kan finne veien inn i dette indre energifjellet, som rommer en tilstand eller skatt som er både oppløftende og inspirerende.

For et fjellfolk som oss peker toppen eller tinden mot det høyeste.

I en sirkel går enkeltindivider sammen, vi skaper et stort sinn, en gruppesjel. Det at skyene forsvant og månene og stjernene kom lysende til syne, kjentes som en klarhet fylte det store sinnet vi var del av.

Under denne sirkelengjorde vi altså et rituale for å pne en forbindelse mellom forskjellige sjamantradisjoner. Som vi vet finnes sjamantradisjoner på alle kontinenter, inspirert som de er av stedlig natur og mytetid, og unnfanget av begavede drømmere, mytepoeter og crazy hellige healere.

Arbeidet med å knytte sammen lokale tradisjoner og stammekunnskap har naturligvis pågått i lang tid, i alle fall fra omkring 1980 og framover. For det var omtrent på den tiden at lokale tradisjoner tok til å vende seg utover og bli tilgjengelige for folk utenfor stammen og en indre krets.

Jeg har i årenes løp truffet sjamaner fra mange stammer og folk, sjamaner fra alle kontinenter. Jeg vet at lokale tradisjoner, selv tradisjoner som lever i egen familie og om man kan se bak språklige og historisk betingede forskjeller utgjør disse tradisjonene en og samme verdensarv.

På denne samlingen åpnet vi en forbindelse fra Saivo-sirkelen til sirkler og tradisjoner omkring på kloden. Dette skjedde ved arketypernes hjelp, gjennom kraftdyr og møte med himmelrommets krefter. Vi knyttet de kreftene vi møtte sammen til ett sentrum, det som befant seg midt i vår sirkel.

Vi jobbet sammen i inkluderingens og åpenhetens ånd. Er noe annet mulig om man jobber med åpent hjerte? Frykt og sorg er som skyer i sinnet. Når de tas av en frisk vind og blåser bort, kommer den klare himmelen til syne og månen kan skinne. Visdommen lyser fra lederstjerner. Vi er en menneskehet på en klode og alt levende har sin naturgitte plass.

En gang må vi alle komme sammen i frihet og glede i en sirkel som inkluderer alle:

"Sarakka holder ilden levende.

Vi knytter oss sammen med dem

som er likeverdige på jorden

hverken mer eller mindre enn andre.

Stjerneluer lyser også der".

Mvh. ailo gaup